

Yakup'un umudu (Yaratılış 28:10-22)

Tanrı Babamızdır. Bedenimizin Babası değil ruhumuzun Babasıdır. Beden beden babasına hizmet etmelidir, ruh ruhun babasına hizmet etmelidir. Biz bedenimiz için değil ruhumuz için kilise hayatını sürdürüyoruz. Beden geçicidir ama ruh kalıcıdır. Tanrı ruhun cehenneme atılmasının ne kadar korkunç olduğunu bildiği için biricik Oğlu'nun çarmıhta ölmesini sağlayarak ruhumuzu kurtardı.

Biz Rab tarafından teselli edilmemiz için kendi doğruluğumuzdan vazgeçerek Rab'bin lütfünü almamız lazım. Kendi doğruluğuna dayananlar Tanrı'nın lütfünü reddederek vicdanın peşinden koşar, sonuçta mahvolmak zorundadır. Biz kendi vicdanının sesini izleyerek intihar etmiş olan Yahuda İskariot'un peşinden koşmamalıyız, her durumda Tanrı'nın lütfünü almalıyız.

Bazı insan kiliseye sunu vereceğine ant içtikten sonra yapamayınca utanarak kiliseden uzaklaşıyor. Tanrı bundan hoşnut değildir. İşleri iyiye gideceğini düşünerek belli bir güne kadar sunu vereceğini ant içmiş olsada istediğine göre olmayabilir. Tanrı bunu iyice biliyor. Tabii ki Tanrı'nın önünde ant içtiyse zararlı olsa da mutlaka yerine getirmelidir. İsa da 'borcunun son kuruşunu ödemedi oradan asla çıkamazsın' (Matta 5:26) diye söyledi. Eğer adak adadığı şeyi hemen yerine getirecek gücü yoksa on yıldır olsun yirmi yıldır olsun çabalayıp adadığı adağı mutlaka yerine getirmelidir.

Utançtan, suçluluk hissinden dolayı kiliseye gelemeyenler olmamak lazım. Biz sadece maddi olarak değil çeşitli şekilde Tanrı'ya hizmet edebiliriz. Bedenimiz olsun, bilgemiz, bilgimiz ve emeğimiz olsun, bunların hepsi Tanrı'nın egemenliği için değerli bir şekilde kullanılabilir.

Adak adadıktan sonra zamanında onu yerine getirmemişse de korkmamalı, utanmamalıdır, bir gün onu yerine getirebilmesi için Tanrı'dan bereket istemelidir. "Tanrı beni bereketle! Ben senin işini mutlaka tamamlayacağım!" diye pozitif bir şekilde Tanrı'dan isterse Tanrı yanıtlayacaktır. İsa 'İsteyin! Arayın! Kapıyı çalın!' dediği gibi biz bereket almak için istemeliyiz, aramalıyız, kapıyı çalmalıyız.

Biz her durumda ruhumuzun yararı için hareket etmeliyiz. İsa 'tövbe edin. Cennet yaklaştı' (Matta 4:17) diye söyledi. Tövbe edin demek Tanrı'ya dönün demektir. O zaman Tanrı'nın egemenliği geleceğini söylüyor. İsa 'Ama ben cinleri Tanrı'nın Ruhu'yla kovuyorsam, Tanrı'nın Egemenliği üzerinize gelmiş demektir' (Matta 12:28) diye söyledi. Tanrı'nın Ruhu'yla cinlerin kovulması 'tövbe edin. Cennet yaklaştı' sözünün tamamlanmasıdır. Çünkü cennet yaklaştığı için İblis'in yaptıkları başarısız oluyor ve cin kovuluyor.

Günümüzde insanların yüreklerinde neden sevinç yok? Çünkü İblis tarafından kandırıldığı içindir. İblis ölümün gücüne sahiptir. Onun baskısı altında olanların yüreği korku ve ümitsizlikle doludur. Dünyanın gelenekleri her ne kadar değişse de biz sarsılmamalıyız. Kutsal Ruh kiliseyi kuruyor ve koruyor (Elçilerin işleri 20:28). Dolayısıyla biz Kutsal Ruh'a dayanmalıyız. Ruhumuz mutlu olması lazımdır(Romalılar 8:2).

Yakup kendisini öldürmeye çalışan ağabeyinden kaçmak için Tanrı'nın vaat etmiş olduğu yerden ayrılırken yolda rüya gördü. O oraya taş bir anıt dikti, Tanrı kendisini babasının evine esenlik içinde dönmesini sağlarsa her şeyin ondalığını vereceğine ant içti (Yaratılış 28:19-22). Tanrı onu bereketin kaynağı yaptı ve bütün ulusun onun aracılığıyla kutsanmasını sağladı. Yakup eğer taş bir anıt değil tahta bir anıt diktiyse çürüyüp yok olabilirdi.Yakup her ne kadar zaman geçse de değişmeyen taş bir anıt dikti. İmanımız taş bir anıt gibi olması lazımdır. Tanrı'ya söz verdiyse mutlaka yerine getirmelidir.

Tanrı vaadini mutlaka yerine getirir. O bizi kutsayacağını vaat etmişse mutlaka kutsayacaktır. Çölde Sayım 23:19 "Tanrı insan değil ki, Yalan söylesin; İnsan soyundan değil ki, Düşüncesini değiştirsin. O söyler de yapmaz mı? Söz verir de yerine getirmez mi?" diye söyledi. Ruhumuz Tanrı'nın vaat etmiş olduğu bereketi aldığı zaman mutlu olabilir.

Her ne kadar kötü ortamlarda da yılmayıp sevinmeliyiz. Kurtulanları bile mahvetmeye çalışan İblis tarafından kandırılmamalıyız. Umutsuzluk İblis'tendir. Rab bizi kurtarmak için kendi canını verdi. Bunun sayesinde biz kurtulduk, yaşam aldık. Dolayısıyla seviniyoruz. Mutluluğumuz dünyadan gelmedi. Biz İsa'nın kanıyla kurtulduk, Kutsal Ruh'u aldık, Tanrı'nın vaadini aldık. Biz Tanrı'nın buyurmuş olduğu bereketi almış olanlarız. Tanrı 'Bereketli ol!' diye buyurduğu gibi biz bereketlendik.

Tanrı'nın verdiği bereketi reddetmeyelim, imanın taş bir anıt dikelim. Dikkatsizce kiliseden ayrılmayalım. Aksine biri kilisenin dışına bizleri itersede kendi ruhumuz için sonuna kadar dayanalım. Kendi ruhumuza acımalıyız, ruhumuza sert davranmayalım. Tanrı da ruhumuz için kendi Oğlu'nu verdi. Ruhumuzu sevelim. Kendi doğruluğumuzla vizdanın peşinden koşmayalım, Tanrı'nın sevgisinin ruhumuzda olmasını sağlayalım.

20141130 SEMONE